

Charlotte Broman Mølbæk.

42 år og bor med sine tre børn på 10, 14 og 16 år i Randers.

Jeg er uddannet pædagog i 2002 og har i mange år arbejdet både i daginstitutioner og på døgninstitutioner. Senest har jeg arbejdet med familiebehandling i Randers kommune frem til 2015, hvor jeg begyndte at læse politik og administration på universitetet i Aalborg.

Jeg har været aktiv i politik siden 2011, hvor jeg startede med at sidde i bestyrelsen for SF Randers og senere hen også som partiformand. Jeg blev valgt til byrådet for SF første gang i 2013 og blev valgt igen i 2017. Jeg har i min tid som byrådsmedlem siddet i børn og skoleudvalget samt socialudvalget. I den seneste byrådsperiode var jeg også formand for socialudvalget. Jeg har ligeledes siddet i KL's socialudvalg som repræsentant for SF.

Jeg gik ind i politik, fordi jeg var utrolig træt af de mange politiske beslutninger, der blev truffet, uden at have inddraget os medarbejdere og den viden, vi har. Som politiker vil jeg meget gerne bidrage med min viden og erfaring, jeg har både fra mit arbejdsliv og som privatperson. Da jeg startede i bestyrelsesarbejdet i SF var det også vigtigt at arbejde for genopbygningen af partiforeningen samt at skabe et tydeligt SF i Randers kommune. Da jeg var nyvalgt, trådte SF ud af regeringen, og SF gik igennem en utrolig svær periode. Det har haft stor betydning for mig, at have været en del af genopbygningsarbejdet samt at være en del af at have skabt en sundere og mere demokratisk kultur i partiet. Det er fortsat lige så vigtigt for mig, at værne om en sund kultur, hvor der både tages beslutninger, men også hvor der lyttes til baglandet og den almene borger. Demokratiet skal være tæt på dem, det handler om og derfor har jeg valgt at blive boende i Randers, hvor jeg er tæt på dem, der har valgt at sætte et kryds på mig, men også tæt på de østjyske vælgere. Det er utrolig vigtigt for demokratiet, at man har oplevelsen af at de lokale politikere er tæt på og kender til de lokale dagsordener.

Jeg har helt naturligt en stærk social bevidsthed, da det er det jeg har beskæftiget mig mest med i mit arbejdsliv. Jeg brænder rigtig meget for at hjælpe dem, der ikke bare kan selv. Dem, der er ramt af psykisk lidelse eller et handicap og hvor der er behov for hjælp til at kunne leve et værdigt liv med kvalitet og indhold. Jeg er enormt frustreret over, at vi på den ene side efterhånden ved så meget om, hvad der virker og hvilke indsatser, der er behov for, men at det ofte er økonomien, der kommer til at stå i vejen ude i kommunerne.

Børn og unge skal også have ret til et god hverdag uanset om man går i vuggestue, børnehave eller i skole. Daginstitutioner og skoler er alt for underprioriteret og jeg vil selvfølgelig arbejde videre for at der er voksne nok til børnene. Den dag, vi stemte om minimumsnormeringer i folketings salen, var en stor og meget rørende dag for mig. Tænk at vi var kommet så langt. Der er fortsat meget at gøre ift at sikre den rette tid og de rette kompetencer. Men det er så vigtigt for vores børns og unges trivsel.

Ulighed er ligeledes et af mine stærke opmærksomhedspunkter. Får man den rette hjælp på rette tid, vil man også komme mere ulighed til livs. Men ulighed betyder også at de rigeste i højere grad skal være med til at betale til fællesskassen.

Kulturpolitik er for mig vigtigt, fordi det i høj grad også er en ulighedsdagsorden. Hvis ikke vi giver støtte kroner til kulturen, så vil der komme stor ulighed i hvem der får muligheden for både at opleve, men også for at udleve musik, kunst og teater. Der skal være fokus på lige adgang og på at alle børn og unge præsenteres for de mange forskellige udtryk, der er i kultur, men også at de kan prøve sig af. Alternativet er, at kulturlivet bliver totalt kommercialiseret og kun for dem, der har flest penge. Vi har alle brug for at glædes over og berøres via kunsten ligesom vi ofte finder fællesskaber i kulturen. Kulturen skal være mangfoldig og nærværende og for os alle.